

КНИГА

ЗА

7

ХВИЛИН

СКОРОЧЕНО

**ВСЕВОЛОД
НЕСТАЙКО**

Тореадори з Васюківки

Серія «Скорочення скороченого» — це стислі перекази найважливіших творів зі шкільної програми. Це книжечки-рятівники для тих, хто не встиг виконати домашнє завдання або забув про контрольну. Всього 7 хвилин — і жодних проблем!

*«Тореадори з Васюківки» Всеволода Нестайка — це наповнена яскравим гумором історія дитячих пригод***. Головні герої твору, хлопчаки Павлуша та Робінзон Кукурузо, живуть у вирі бурхливих подій: будують метро під свинарником, ховаються у бур'янах, подорожують до Києва і губляться у справжньому метро.*

Твір є обов'язковою частиною шкільної програми. Іншими відомими творами автора є «В Країні Сонячних Зайчиків», «Одиниця з обманом», «Пригоди журавлика», «Чудеса в Гарбузянах», «Таємниця Віті Зайчика», «Скринька з секретом», «П'ятірка з хвостиком», «Марсіанський жених» тощо. Всеволод Нестайко — український письменник, класик сучасної дитячої літератури, для його творів характерний сюжетний динамізм і гумористичне обігрування ситуацій.

Всеволод Нестайко

Тореадори з Васюківки. Трилогія про пригоди двох друзів

Скорочено (10 хв.)

ЧАСТИНА ПЕРША

(Яку розповідає Павлуша Завгородній.)

НАДЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ РОБІНЗОНА КУКУРУЗО ТА ЙОГО ВІРНОГО ДРУГА І ОДНОКЛАСНИКА ПАВЛУШІ ЗАВГОРОДНЬОГО В ШКОЛІ, ДОМА ТА НА БЕЗЛЮДНОМУ ОСТРОВІ ПОБЛИЗУ СЕЛА ВАСЮКІВКИ

Метро під свинарником. Тореадори з Васюківки. Собакевич

Дід лає Ванька — свого онука — і кричить йому вилазити. Хлопці лежать в густих бур'янах за клунею і бояться подати голос. Нарешті вони згоджуються вилізти, проте лиш з тою умовою, що дід відійде від хати: бояться, що буде битися. Виявляється, хлопці хотіли зробити метро, як у Києві. Нарешті переговори завершуються і дід іде за хату. Хлопці вилазять, їх зустрічає противна і плямиста свиня Манюня, через яку все і почалось. Вони мали благородну ідею — створити першу лінію метро у Васюківці: станція «Клуня» — станція «Крива груша». Проїзд коштував би 3 копійки, з вчительки арифметики брали б 5, родичам — безкоштовно. Та вже коли хлопці підкопалися до половини свинарника, Манюня провалилась в їх метро і здійняла галас. Тепер доведеться засипати. Та ще й оглядатись, чи не човгає дід.

У кращого друга Павлуші — Яви (Вані Реня) — сім'я була цікава. Батько грав на скрипці, а корову звали Контрибуція. Дід був затятим мисливцем. На честь нього навіть озеро назвали. Мати Яви — депутат райради. Явина маленька сестричка — Яринка — замість того, щоб плакати, коли брат надавав їй на людях плескачів, почала кричати, що він опозогив маму (бо букву «р» не вимовляє).

Характер у Яви — сталь. Він завжди вигадував різні штуки, щоб прославитись на все село.

Бувало, випустять на лекції в клубі пугутькала, бувало, дідові підштаники на антену повісять. Одного разу Ява надумав влаштувати бій биків, як у фільмі «Тореадор», але проводити на стадіоні, як футбол, та нікого не вбивати.

Кандидатуру страшного бугая Петьки одразу відхилили. Якось він налякав дачника, що загоряв, і загнав його на телеграфний стовп. Другим кандидатом був противний цап Жора, що одного разу з'їв Павлушину сорочку. Жора теж не підійшов, бо балакучий. Павлушина Манька була б смішною, адже в неї теля і риг поламаний.

Залишилась тільки трохи психічна корова Контрибуція.

Вирішили спробувати, коли поведуть корів на вигін, аж на ставок. На Яві був старий капелюшок однієї дачниці, у Павлуші — червоний килимок, що з дитинства висів над його ліжком. На ньому були вишиті цуценята: Цюця, Гава і Рева. Це і дві шпаги з ліщини було їх тореадорським реманентом. Хлопці співали арію Хозе з опери «Кармен».

Вирішили, що Маньці таке краще не бачити.

Проте Контрибуція чомусь ніяк не реагувала на Яву та червоний килимок. Тоді він почав перед нею пританцьовувати — знов нічого. Півтори години хлопці, змінюючись, намагались звернути на себе увагу. Одного разу Ява схопив Контрибуцію за вухо. Вона глянула на нього з докором та промукала, проте вони не зрозуміли попередження. Нарешті Ява розмахнувся і вдарив корову ногою бо губі. Через секунду він опинився десь у небі. Там він і почав бігти. Хлопці чимдуж помчали до ставка — то був їх єдиний порятунок. Контрибуція ще довго мукала їм якісь коров'ячі прокльони, проте у воду лізти не хотіла. Вона була коровою гуманною, благородною, бо підкинула Яву не рогами, а мордою. Після того Ява її більше ніколи не бив.

І тут, коли хлопці закопували своє метро, несподівано нагрянув дід. Тікати було нікуди: попереду свинарник, а з боків густий бур'ян. Проте він пообіцяв їх не чіпати, хоч і суворий був дід Варава. Обличчя в нього сіре й плямисте, губи тонкі, а очі — круглі й нерухомі. Через них він здавався вічно здивованим. Проте навряд чи було те, що могло його здивувати: йому пішов вже 83 рік.

Хлопцям потрібно було вчити уроки, бо скоро екзамен. Проте їм не хотілося про це думати. Як було добре рік тому, в четвертому класі! Жодних екзаменів! Це були перші іспити в житті Яви і Павлуші, і кожному з них при згадці про це тенькає в животі.

Нарешті вони закопали невдале метро, і дід відпустив їх вчитися. Довго хлопці про метро не журились.

Раптом Яві спадає на думку зробити підводного човна зі старої напівзатопленої плоскодонки: треба лиш вичерпати воду, позатикати дірки, просмолити та забити дошками зверху. Двигун мали зробити на веслах, а